

og følger af det umiddelbar Foregaaende. (Nr. 175).

Til § 210.

Under Nr. 176 er alene en mindre Redactionsforandring bragt i Forslag.

Til § 213.

Cfr. Indstilling Nr. 173 og Sammes Motivering (Nr. 177).

Til § 214.

Det maa naturligtvis overlades til Retten at bedømme, om mala hides efter de forhaandenstående Omstændigheder kan antages at være tilstede, og Begyndelsen af 4de Linie synes derfor overflødig (Nr. 178).

Til § 215.

Ved denne Paragraph gaaer Udvalgets Forslag ene ud paa en Forandring i Redactionen, fornemmeligt motiveret ved, at „forsættlig“ synes mere adæqvæt end Udfæstets „modyilligen“ og at den, der „forkommer“ sine Munderingsstykker m. v., er straffskyldig, uagtet dette ikke kan tilregnes ham som forsættlig Handling (Nr. 179).

Til § 217.

Den her foreslaaede Endring følger af det ovennævnte 6te Indstillingspunkt, saafremt det vedtages (Nr. 180).

12te Capitel.

Saaledes som § 228 cfr. med sine Motiver viser, gjælder nærværende Capitel kun om de Udfordringer og Dueller, hvori Officerer gjøre sig skyldige. Saameget der nu end kunde tale for, snarest muligt at raade Bod paa de mange Ulemper, de ældre, endnu gjældende, Lovbestemmelser om Dueller medføre, kan det dog paa den anden Side ikke nægtes, at der, hvis nærværende Capitel erholder Lovskraft, saalænge endnu ingen Forandring er indført i den almindelige Lovgivning om denne Gjenstand, vil opstaae en saa betydelig Forstjæl i den Duellant's Skjæbne, der er Officer, og Dens, der ikke er det, at det turde blive betænkeligt saaledes at foregribe den almindelige Lovgivning for en enkelt Stands Skyld, om det end maa indrømmes, at det især er med

Hensyn til Officerer, at Begreberne om Standsære gjøre Dueller udflydelige.

Dette Misforhold i Maaden, hvorpaa Statsborgernes Handlinger i dette Tilfælde skulle bedømmes, fremtræder især skarpt, naar en Officer indlader sig i Duel med en civil Person, og endnu mere, naar Modparten er civil-militair Embedsmand, cfr. Motiv. Pag. 157. Men ogsaa, naar egentlige Militaire, der ikke ere Officerer, duellere, bliver det ovennævnte Misforhold høist stødende. Just den Omstændighed, som Motiverne ikke have villet tillægge nogen Betydning i denne Sag, at Bærnepligten er bleven almindelig, vil deels medføre, at Dueller kunne finde Sted i de Classer, af hvem de nu sjældent eller aldrig benyttes, og deels at de, efter hine Begreber om Standsære, nu ikke for disse Classers Vedkommende kunne betragtes ganske fra samme Synspunkt som hidtil.

Disse Betragtninger have ledet Udvalget til at tage under Overveelse, om ikke hele nærværende Capitel burde udgaae af Loven og udfomme senere som en særegen Lov, naar enten Landets almindelige criminelle Lovgivning var bearbejdet eller en egen civil Lov om Dueller emaneret. Det vilde da vise sig, om og hvorvidt det blev fornødent i den militaire Lovgivning, denne Materie betræffende, at afvige fra de almindelige Bestemmelser, og den Retsskik, der saavidt muligt bør søges tilveiebragt mellem de forskjellige Classer af Samfundet, vilde da lettere kunne see Fyldest.

Under Forudsætning af, at Thinget dog maatte finde det rettest, at Capitlet beholdtes i Loven, skulle vi imidlertid tillade os følgende Bemærkninger med derpaa grundede Indstillingspunkter.

Til §§ 218—220.

Samtlige her gjorde Indstillinger angaae kun Redactionen (Nr. 181—183).

Til § 222.

Det er den bestemte Hensigt, at den ene af Parternes Død skal være en Følge af Duellen, der karakteriserer den som særdeles strafværdig, hvorimod den Omstændighed, at En af dem virkelig dræbes, hvilket jo kunde tænkes forhindret, kun kommer i Betragtning som aggraverende Moment. Dette have vi